

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **A. O.**, zastoupeného JUDr. Milanem Bedrošem, advokátem, se sídlem Pekárenská 330/12, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2007, čj. JMK 154721/2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 8. 2007, čj. 57 Ca 6/2007 – 41

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se právo** na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Milanu Bedrošovi, **se přiznává** odměna ve výši 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, oddělení sankčních řízení, ze dne 20. 10. 2006, čj. ODSČ-27981/06-PZ-PE, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (ve znění účinném do 30. 6. 2006), a kterým mu za to byla uložena pokuta ve výši 1000 Kč.

Správní orgány došly k závěru, že se žalobce dopustil přestupku tím, že dne 7. 6. 2006 ve 12.21 hodin nevyužil v Brně na ulici Královopolská přechodu pro chodce a přecházel vozovku ve vzdálenosti kratší než 50 metrů od nejbližšího přechodu, a to v době, kdy na něm svítil signál pro chodce „Stůj!“, čímž porušil § 54 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Krajský soud v Brně zamítl žalobu ve výroku o vině, a ve výroku o uložení sankce změnil správní rozhodnutí tak, že od uložení sankce upustil (dle § 78 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 11 odst. 3 zákona o přestupcích).

Kasační stížností žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu, a to v rozsahu výroku o vině, jímž byla žaloba zamítnuta. Důvodem byla dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. vada řízení spočívající dle stěžovatele v tom, že „*skutková podstata, z níž správní orgán*

v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a že při zjišťování skutkového stavu byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit“.

Vadu řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí stěžovatel spatřoval v tom, že jako jediný důkaz hodnotily správní orgány fotografie, u kterých není zřejmé, kdy a za jakých okolností byly pořízeny, neboť jejich původ není nijak dokladován. Nelze tak vyloučit, že předmětné fotografie nemají vztah k projednávanému přestupku. Poukázal na skutečnost, že za totožné jednání (tj. stejný přestupek, jehož se měl stěžovatel dopustit na stejném místě) byl v přestupkovém řízení opakovaně sankcionován, a je tedy otázkou, do jaké míry byly správní orgány nestranné. Je možné, že zmíněné fotografie byly pořízeny jindy, tedy při spáchání jiného přestupku, a pouze v důsledku negativního vztahu obecní policie ke stěžovateli byly použity jako důkaz v tomto řízení. Stěžovatel dodal, že je mu 83 let a je držitelem průkazky ZTP a správní orgány tedy měly brát v úvahu také jeho rozpoznávací schopnosti vzhledem k tomuto vysokému věku. Jinak stěžovatel v podstatě zopakoval svá tvrzení uváděná v předchozích řízeních, zejm. poukázal na to, že vozovku přecházejí beztrestně mimo přechod i jiní občané a že on sám přecházel v místě vzdáleném od přechodu 80 metrů.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu v jeho prvním výroku zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a dále vyjádření k žalobě ze dne 21. 6. 2007, neboť tvrzení stěžovatele se z valné části shodují s těmi, která uvedl již v žalobě. Zdůraznil, že ze zmiňovaných fotografií vyplývá vzdálenost místa, kde stěžovatel přecházel, od přechodu pro chodce. Žalovanému ale i stěžovateli byla také z jiného řízení o přestupku stěžovatele (později projednaného před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 57 Ca 11/2006) známa vzdálenost sloupu s dopravní značkou „Zastávka“ (v jehož blízkosti přecházel) od přechodu, tj. 26 m. O vzdálenosti přecházení stěžovatele přes vozovku od přechodu pro chodce svědčilo i tvrzení strážníků městské policie a snímek z letecké mapy.

Stěžovatel dále podle názoru žalovaného ničím nezpochybnil souvztažnost fotografií k nyní projednávanému přestupku, jeho tvrzení, že se mohou vztahovat k přestupku jinému nejsou ničím doložena; proti nim žalovaný odkazuje na tvrzení strážníků. Navíc tuto námitku stěžovatel vznesl teprve v žalobě, v průběhu správního řízení ji nikdy neuvedl. Námitku vysokého věku stěžovatele a s tím související změněné rozeznávací schopnosti uvedl stěžovatel již v žalobě, a to v souvislosti s uložením sankce; s ohledem na upuštění od potrestání krajským soudem tedy je v řízení o kasační stížnosti bezpředmětná.

Žalovaný ze shora uvedených důvodů navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru o spáchání přestupku na základě: oznámení přestupku Městskou policií v Brně, fotodokumentace z místa přestupku a úředního záznamu městské policie. Žalovaný k tomu v rámci odvolacího řízení obstaral navíc letecký snímek místa přestupku v měřítku 1:1000 a dále konstatoval, že z jeho úřední činnosti je mu známa vzdálenost mezi přechodem pro chodce a sloupem s označníkem a dopravní značkou „Zastávka“ (v jehož blízkosti stěžovatel přecházel vozovku), která činí 26 metrů.

Také z leteckého snímku bylo dle žalovaného patrné, že místo přecházení stěžovatele od přechodu je vzdáleno méně než 50 metrů.

Krajský soud přezkoumal skutkovou stránku věci a dospěl k závěru, že ve správním řízení byly shromážděny dostatečné podklady a věc byla správně právně posouzena. Z oznámení přestupku a z úředního záznamu vyplynulo, že 7. 6. 2006 si ve 12.21 hodin všimla hlídka městské policie muže přecházejícího cca 35 metrů od přechodu pro chodce v době, kdy na přechodu svítil signál pro chodce „Stůj!“, a to ve chvíli, kdy po čtyřproudové vozovce projížděla vozidla, což přecházející vůbec nerespektoval. Na bezohledné přecházení výše jmenovaného muselo několik řidičů reagovat prudkou změnou rychlosti jízdy a někteří i změnou směru, aby se vyhnuli hrozcímu nebezpečí srážky s chodcem i mezi sebou navzájem. Přílohou úředního záznamu je foto muže, přecházejícího vozovku těsně před vozidlem. Přecházející muž odmítl prokázat svou totožnost, vzhledem k tomu, že jej hlídka městské policie znala z dřívějšíka, věděla, že se jedná o stěžovatele a správnost údajů ověřila přes MOS MP Brno. Na konci úředního záznamu je uvedeno, že správnímu orgánu je zasílán originál úředního záznamu o přestupku a fotodokumentace.

Příložená fotodokumentace se skládá ze dvou fotografií, na jedné z nich je zachycen stěžovatel přecházející vozovku těsně před jedoucím automobilem, na druhé je zachycen přechod pro chodce a červenou šipkou je označeno místo, kde stěžovatel přecházel vozovku.

Z uvedeného je zřejmé, že krajský soud se podrobně zabýval provedenými důkazy a jejich hodnocením.

Kasační soud shledal stížní námitku ohledně nedostatečného zjištění skutkového stavu nedůvodnou.

Správní orgány rozhodovaly na základě podkladů plně v souladu s § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004, správního řádu. V úvahu vzaly vyjádření stěžovatele, skutečnosti známé z úřední činnosti a skutečnosti vyplývající z důkazů zahrnutých ve spise. Z fotografií pořízených na místě přestupku plyne, že se stěžovatel dopustil porušení zákona (§ 54 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích), neboť přecházel vozovku ve vzdálenosti zjevně menší než 50 metrů od přechodu, a to těsně před projíždějícím vozidlem. Vzdálenost od přechodu je seznatelná také z leteckého snímku a kromě toho správní orgán oprávněně využil i znalosti získané při své úřední činnosti v jiné věci. Fotografie jsou označeny stejnou spisovou značkou jakou má oznámení o přestupku a úřední záznam. V tomto – svou povahou listinném - důkazu je také přesně zaznamenán přestupek stěžovatele, přičemž neobsahuje žádný vnitřní logický rozpor a není v rozporu ani s ostatními důkazy.

Ze správního spisu dále vyplývá, že stěžovatel byl seznámen s podklady pro rozhodnutí, ovšem námitku proti souvztažnosti fotografií k nyní posuzované věci vznesl až v žalobě, nikoli ve správním řízení (viz zejm. protokol o ústním projednání přestupku ze dne 3. 10. 2006, kde k předloženým fotografiím pouze uvedl, že „jsou přehnané“, či vyjádření stěžovatele z 29. 1. 2007 k poučení žalovaného o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí o odvolání).

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v dané věci byl úplně a správně zjištěn skutkový stav, a proto správní orgány ani krajský soud nikterak nepochybily. Námitka uplatněná stěžovatelem teprve u soudu (v doplnění žaloby ustanoveným advokátem), ačkoliv v průběhu správního řízení fotodokumentaci prostudoval, se jeví jako účelová. Tvrzení, resp. předestření pochybnosti v tom směru, že fotografie mohou zachycovat stěžovatele při spáchání jiného

přestupku, tedy nikoliv 7. 6. 2006, ve 12.21 hodin, není ničím doloženo. Kasační soud neshledal žádnou pochybnost o vztahu fotografií k této věci; tvoří přílohu úředního záznamu městské policie, jsou označené stejnou spisovou značkou, a byly součástí správního spisu po celou dobu řízení (vč. odvolacího), přičemž nikdy nebyly stěžovatelem v tomto směru napadeny. Z ničeho také nelze usuzovat na negativní vztah strážníků městské policie ke stěžovateli; skutečnost, že se stěžovatel opakovaně dopouští protiprávního jednání, při němž byl několikrát přistižen hlídkou městské policie, nemůže založit podezření nestranného přístupu policie, ale svědčí pouze o vědomém a úmyslném porušování právních norem stěžovatelem, za což musí nést následky.

Co se týká námitky věku stěžovatele a jeho rozpoznávacích schopností, tou se dostatečně zabýval krajský soud, když rozhodoval o upuštění od potrestání stěžovatele. Na rozhodnutí o jeho vině při přestupku nemá vliv.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného zhodnotil kasační stížnost jako nedůvodnou. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), v souladu s § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. ji jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Brně čj. 57 Ca 6/2007 - 57 ze dne 2. 10. 2007 ustanoven zástupce, advokát JUDr. Milan Bedroš. Nejvyšší správní soud zástupci přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 4200 Kč, za dva úkony právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, a v převzetí zastoupení včetně první porady s klientem podle § 11 odst. 1 písm. a) citované vyhlášky, a dále náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 4800 Kč. Nahlédnutí do spisu a jeho prostudování není právním úkonem uvedeným ve výčtu § 11 advokátního tarifu, přičemž tento úkon je považován za samostatný úkon právní služby pouze v trestním řízení, a proto Nejvyšší správní soud tento požadavek právního zástupce neuznal a odměnu za nahlédnutí a prostudování spisu nepřiznal. Jelikož je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o částku odpovídající dani, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. o 912 Kč. Ustanovenému zástupci se přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu